

## AMANDA QUICK

### O șansă incredibilă

Traducere din limba engleză  
Manuela Bulat/Graal Soft

## capitolul 1

O parte din Nicodemus Lightfoot înțelegea și respecta orașele mici și genul de oameni care locuiau în ele. Nu devenea nostalgic gândindu-se la ele și nici nu credea în mitul că, într-un fel, orașelele erau cele mai bune incubatoare pentru valorile americane și gândirea dreaptă. Nici măcar nu-i plăceau în mod deosebit, și mai ales orașelele de fermieri, în timpul verii. În general, erau caniculare și adormite. Toți puștii care tocmai terminaseră liceul local probabil că erau disperați să plece din oraș cât mai repede posibil, iar Nick le înțelegea dorința.

Se temea că avea în sânge cunoașterea intuitivă a orașelor precum Holloway, Washington. Nick însuși se afla la doar o generație distanță de ocupații precum îngrijirea vitelor și condusul unei combine, iar el știa asta. Accepta asta. Nu-l deranja cu nimic. Și asta era ceea ce îl diferenția de toți ceilalți din familia sa. Ceilalți membri ai clanurilor Lightfoot și Castleton încă încercau să uite cât de apropiate le erau rădăcinile de orașele precum acesta, aflat în estul statului Washington.

Nick mai luă o înghițitură de bere și se așează mai confortabil. Se sprijinea de trunchiul unui măr bătrân care domina curtea din față a căsuței albe din lemn. Iarba din curte devenea rapid maronie. Până în august, avea să fie deja uscată.

Nick stătea la umbra copacului de aproape o oră. Berea era caldă, strada cu case mici și îngrijite era goală, iar el se plictisea. Ceea ce însemna ceva, pentru că Nick se pricepea să aștepte.

Auzind un huruit în depărtare, întoarse capul și văzu doi adolescenți înalți și slabi apropiindu-se pe două skateboarduri ponosite. Doi câini credincioși, cu limbi-le atârând din bot, alergau în urma lor. Băieții păreau

nepăsători față de căldura sfârșitului de iunie, așa cum doar niște puști pot fi. Nick îi privi pe cei patru până dispărură după colț, apoi își termină berea.

Nici unul dintre vecini nu ieșise să-l întrebe ce făcea sub măr, deși Nick văzuse câteva perdele mișcându-se la ferestrele caselor de peste drum.

Mai devreme, doi adolescenți îi studiaseră cu ochi strălucitori mașina Porsche. Unul dintre ei își făcuse curaj și-l întrebaseră pe Nick dacă era mașina lui. El recunoscuse că era și le aruncase cheile pentru a se putea instala pe scaunul șoferului și a visa puțin. În cele din urmă, plecaseră fără nici un chef când o femeie cu părul creț, aflată mai departe pe stradă, le făcuse cu mâna, chemându-i acasă. Acesta fusese sfârșitul interacțiunii sociale a lui Nick cu vecinii domnișoarei Philadelphia Fox.

Tocmai începea să se întrebe dacă Fox avea să se întoarcă vreodată acasă când scheunatul insistent al motorului unei mașini mici îl făcu să privească în lungul străzii.

O mașinuță roșie ca un măr glasat și de dimensiunile unui țânțar apărură grăbită de după colț și se repezi spre singurul spațiu liber de la bordură. Cu precizia infailibilă cu care mica insectă găsește pielea goală, mica mașină roșie trecu pe lângă o camionetă hărtănită și intră cu botul în locul de parcare din spatele Porsche-ului.

Nick privi fascinat cum șoferița țânțarului își dădu seama că nu va reuși să bage mașina în acel spațiu din acel unghi. Insecta scheună furioasă, smucindu-se înainte și înapoi cu câteva mișcări scurte și convulsive, înainte de a-și abandona atacul.

Nick își ținu respirația când perseverentul țânțar ieși cu spatele din parcare și înaintă până ajunsese paralel cu Porsche-le pentru a putea intra cu spatele în acel loc. Porsche-le scăpă nezgâriat, dar Nick avu impresia că țânțarul, deși înfrânt, era sfidător.

Bănuî că șoferița insectei roșii era Philadelphia Fox. O privi în timp ce aceasta opri motorul, coborî din mașină și extrase din ea două pungi cu alimente care

erau atât de pline, încât efectiv o împiedicau să vadă pe unde merge.

Prima lui impresie fu că se uita la o entitate alcătuită din energie condensată și neobosită. Mișcările ei erau rapide, tăioase, impulsive. Intuitiv, Nick își dădu seama că era o femeie care nu aștepta ca lucrurile să se aranjeze când și cum doreau ele, ci le silea să se aranjeze după cum dorea ea.

Deci, acesta era biletul lui spre casă. Nu știa dacă să fie consternat sau încântat.

Fusese în exil trei ani lungi și încă nu era sigur cum era de fapt Philadelphia Fox, dar, dacă își juca bine cărțile, era posibil s-o poată folosi pentru a face ce trebuia făcut. Își aminti că oricum nu avea de ales. Era ori Phila Fox, ori nimic. Nu avea alte opțiuni, iar timpul era pe cale să expire.

Desigur, întrebarea reală era dacă el chiar dorea să se întoarcă acasă. Își spuse că încă era ambivalent, dar în sinea lui se hotărâse deja. N-ar fi suportat căldura și plictiseala din Holloway, Washington, dacă n-ar fi știut ce dorea să facă.

Nick zâmbi vag privind-o pe Philadelphia luptându-se cu punga de alimente și cu cheile. De la distanță, nu părea nici suficient de puternică, nici destul de frumoasă pentru a fi capabilă să dezbine familiei. Dar asta nu făcea decât să dovedească faptul că dinamita putea fi împachetată și în blugi de culoarea zmeurii combinați cu o cămașă cu imprimeu portocaliu, verde și negru, reprezentând vegetația din junglă.

„Fox.“ Nick decise că numele i se potrivea. Avea ceva de vulpe în ea, ceva și inteligent, și delicat. Ochii îi erau mari pe chipul triunghiular și aveau colțurile puțin ridicate. Erau ochi atenți, pătrunzători.

Nu era foarte înaltă, probabil că avea doar puțin peste 1,60 metri, era suplă, cu sâni mici și înălțați și talia îngustă. Părul roșcat-castaniu strălucitor era tuns bob, îmbrățișându-i chipul. El știa că ea avea 26 de ani și că nu era măritată. Asta și faptul că se părea că are o relație strânsă cu Crissie Masters era cam tot ce știa.

Cu o dimineată în urmă, Eleanor Castleton îl sunase, iar acum conversația i se derulă în minte.

- Ea reprezintă o problemă, Nick. O problemă teribilă.

- Mda, îmi dau seama. Dar nu-i problema mea.

- Asta nu-i adevărat, iar tu o știi, dragă. Este o amenințare serioasă pentru familiei, iar tu ești una dintre rude. Ce s-a întâmplat cu trei ani în urmă nu schimbă acest lucru, iar în sinea ta, sunt sigură că îți dai seama de asta.

- Eleanor, nu dau doi bani pe ce se întâmplă cu familiile.

- Nu cred asta nici măcar o clipă, dragă. Ești un Lightfoot. Nu ți-ai abandonat niciodată moștenirea la greu. Întâlnește-te cu ea, Nick. Vorbește cu ea. Cineva trebuie să lămurească lucrurile cu ea.

- Trimite-l pe Darren. El este cel fermecător, îți amintești?

- Și Hilary, și Darren au încercat să discute cu ea. A refuzat să-i asculte. Trage de timp încercând să găsească o cale de a întoarce lucrurile în favoarea ei. Știu că asta face. La ce te poți aștepta din partea unei persoane cu trecutul ei? Este doar o altă târfuliță deranjantă ca acea Masters care a picat pe capul nostru toamna trecută. Din cauza acelei târfulițe oribile se întâmplă toate astea. Dacă n-ar fi fost ea...

- Ce te face să crezi că această aăă... altă târfuliță va sta de vorbă cu mine?

- O să găsești tu o cale de a te înțelege cu ea, dragă. Eleanor Castleton vorbea cu o încredere calmă. Știu că vei reuși. Am totală încredere în tine. Și faci parte din familie, dragă. Pur și simplu, trebuie să faci ceva cu Philadelphia Fox.

- O să mă gândesc la asta, Eleanor.

- Știam eu că n-o să ne lași baltă. La urma urmelor, familia e familie, nu-i așa?

Spre enervarea lui, Nick descoperise că Eleanor avea dreptate. La urma urmelor, familia era familie. Așa

că iată-l șezând sub măr și gândindu-se la posibilele metode de a manipula o târfuliță deranjantă.

Philadelphia Fox trecu chiar pe lângă el, îndreptându-se pe alee către ușa din față a casei albe. Ușa de plasă se trânti când o deschise, ea o ținu cu piciorul, apoi băgă cheia în broasca ușii principale. Pungile de hârtie se clătinară.

Nick se ridică încet în picioare și își scoase ochelarii pentru a-și masa baza nasului când porni în urma ei pe aleea crăpată.

Cheia părea să se fi blocat în broasca veche, refuzând să se răsucescă. Pungile cu alimente se clătinău mai tare. Ușa de plasă scăpă de picior, iar Nick auzi o înjurătură în surdina în timp ce Philadelphia încerca să forțeze cheia.

Nick dădu din cap pentru sine și își puse ochelarii la loc pe nas, satisfăcut de confirmarea suspiciunii sale că domnișoara Fox făcea totul în grabă, motiv pentru care uneori ajungea să facă anumite lucruri cu brutalitate. Era genul de femeie care, odată ce își pune ceva în minte, se năpustea spre atingerea țelului. Genul nerăbdător, zelos, nesăbuit. Nick se gândi la această mică informație tulburătoare. Nu dădea în fiecare zi peste târfulițe deranjante, nerăbdătoare, zeloase, nesăbuite.

Se întreabă brusc dacă micuța Fox făcea dragoste cu 200 de kilometri pe oră, la fel cum părea să facă orice altceva.

Nick se încrunță din cauza gândului nepotrivit și își aranjă mai bine ochelarii pe nas. Nu era genul lui să lase astfel de gânduri să stea în calea afacerilor. În plus, Philadelphia Fox nu era genul lui. Sau cel puțin nu credea că era.

Totuși, poate că n-ar fi trebuit să se învinovățească pentru scurta fantezie. La urma urmelor, nu avusese niciodată o femeie care să facă dragoste cu el cu 200 de kilometri pe oră. Părea excitant.

Dar asta poate că era din cauză că, de al naibii de mult timp, nu mai existase vreo femeie care să facă dragoste cu el.

Apropiindu-se foarte mult de Phila, care se lupta cu cheia, o întrebă politicos:

- Pot să te ajut cu pungile alea?

Se așteptase s-o ia prin surprindere. Dar nu se așteptase cu adevărat să tresară speriată și să vadă o teroare pură în ochii ei uriași, atunci când se răsuci spre el. Abia apucă să prindă una din pungile care căzură din brațele ei. Cealaltă căzu pe trepte, iar din ea se revărsară o pâine, o conservă de ton și o legătură de morcovi.

- Cine dracu' ești? vru să știe Philadelphia Fox.

- Nicodemus Lightfoot.

Teama dispăru din ochii ei, înlocuită mai întâi de o ciudată ușurare, apoi de dezgust. Se uită morocănoasă la lucrurile căzute din pungă, după care își ridică privirea și se uită la el cu ochii îngustați.

- Deci, ești un Lightfoot. M-am întrebat cum arătați. Spune-mi, Castletonii arată mai bine? Așa ar trebui, altminteri Crissie n-ar fi ieșit atât de drăguță.

Se lăsă pe vine și începu să adune lucrurile.

- Castletonii sunt cei care au primit frumusețea și farmecul. Cei din familia Lightfoot au primit inteligența. A fost un parteneriat profitabil.

Nick culese conserva de ton și începu să miște cheia în broască. O manevră cu grijă, iar o secundă mai târziu, ușa se deschise.

- Nostim, rosti Philadelphia Fox ridicându-se în picioare cu o expresie aspră pe chip și privind ușa deschisă. Exact asta comentam eu și Crissie. Ea are frumusețea, iar eu am inteligența. Ar fi trebuit să fie un parteneriat profitabil și pentru noi, dar n-a prea ieșit așa. Bănuiesc că vrei să intri și să mă intimidezi, nu-i așa?

Nick privi gânditor spre interiorul pitoresc și plin de plante al micuței case. Dușumeaua din lemn strălucea sub carpete roșii și negre, iar pereții erau zugrăviți cu un galben strălucitor. Canapeaua avea aceeași nuanță roșie ca mașina parcată în fața casei. Cumva, combinația tuturor elementelor în culori aprinse făcea ca locuința să pară foarte veselă și primitoare. Se părea că gustul domnișoarei Fox în privința designului interior era similar

cu cel pe care îl avea în privința vestimentației. Nick zâmbi din nou.

- Da, spuse el. Aș vrea tare mult să intru și să stau de vorbă cu tine.

- Atunci, intră, murmură Philadelphia, apoi trecu pe lângă el și intră în casă. Poate că ar fi bine să terminăm cu asta. Am niște ceai cu gheață în frigider.

Nick zâmbi din nou, cu satisfacție, privind-o intrând în casă înaintea lui.

- Sună grozav!

Phila știa că exista un cuvânt pentru ce era în neregulă cu ea. De fapt, mai multe cuvinte. În vreme ce trânti pungile cu alimente pe blat și se îndreptă spre frigider, se gândi la acestea cuvinte. „Epuizată” era unul dintre ele. „Stresată” era altul.

Desigur, bunica ei ar fi ignorat cu un gest jargonul contemporan și ar fi pus punctul pe i.

„Nu-ți mai plânge de milă. Fata mea, necazul este că te-ai bălăcit prea mult în sentimentalism. A venit vremea să te aduni. Bagă-ți mințile în cap, copilă. Ridică-te și apucă-te de treabă. Lumea te așteaptă s-o repari. Dacă n-o faci tu, atunci cine?”

Matilda Fox considerase că totul era o provocare. Perspectiva de a îndrepta răul din lume o făcuse să meargă mai departe, după cum susținuse adesea. Îi oferise un scop în viață. Fiul ei, Alan, tatăl Philei, își moștenise mama în această privință. Fusesse pasionat de cauzele sale, iar la vremea potrivită, se însurase cu o altă pasiionată care dorise să îndrepte lumea, pe nume Linda. Probabil că cei doi avuseseră și alte pasiuni decât cea politică pentru că, până la urmă, o făcuseră pe Phila.

Phila nu și-i amintea cu adevărat pe părinții ei. Muriseră când ea fusese foarte mică. Avea o poză cu ei, fotografia color ștearsă a doi oameni îmbrăcați în blugi și cămăși în carouri, care stăteau lângă un jeep. În spatele lor erau niște colibe, un râu maroniu și peretele junglei. Phila păstra poza în portofel, alături de o fotografie a lui Crissie Masters și de una a bunicii ei.